

ПРЕДСТАВЛЯЄМО ВАТАЖКІВ ВETERАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Не раз Микола Федорович Семенюк згадує свої шкільні роки, юність. Все його життя пов'язане з рідним селом Дроздів. Правда, на кілька років розлучила його з малою батьківщиною війна. Був рядовим солдатом II Прибалтійського фронту. Під Ригою отримав поранення. Лікувався в одному з госпіталів у Горьківській області, у 1945 році повернувся додому інвалідом.

Хоч і мав підірване здоров'я, але, як кажуть, з головою поринув у трудові будні. Коли в селі було організовано колгосп ім. Чапаєва, працював бригадиром рільничої бригади, проявив організаторські здібності. З 1952 по 1955 рік навчався у Рівненській сільськогосподарській школі. Після цього знову працював у рідному селі — бригадиром комплексної, а пізніше — керуючим другим відділенням радгоспу «Тучинський». А в 1963 р. односельчани обирають його головою сільської ради.

Де б не працював

Микола Федорович, намагався знаходити спільну мову з людьми, вчив їх бути дисциплінованими, доводити почату справу до кінця, вболівати за громадське, як за власне.

З 1978 р. він пенсіонер, але живе турботами людей похилого віку. Бо ж довірили йому очолювати сільську ветеранську організацію. Активіст добре знає, в яких умовах живуть ветерани, знаходить можливість допомагати самотнім і хворим, підтримати їх морально. Підтримує і тісні зв'язки з сільською радою, дирекцією дослідного господарства, місцевою школою.

Більш як чверть віку проживає Іван Степанович Степанюк в с. Бугрин. Воно стало для нього рідним, добре знає людей, багатьох з них вчив і виховував, будучи директором місцевої школи.

Родом же Іван Степанович з с. Лисиче Славутського району Хмельницької області. 20-річним юнаком був призваний в армію. Служив навідником протитанкової гармати в артилерійському полку 1 Українського фронту. За бойові заслуги нагороджений орденом Вітчизняної війни I ст., орденом Слави III ст., медалями. Повернувся додому інвалідом другої групи.

У 1949 році закінчив Житомирський педагогічний інститут і був направлений на роботу у Великі Межирічі нинішнього Корецького району. Тут працював завучем у восьмирічній школі, в школі-інтернаті, середній школі. У 1963-1967 роках він директор Бугринської середньої школи нашого району. Потім, до виходу на пенсію у 1984 р., працював заступником голови місцевого колгоспу, очолював партійну організацію господарства.

Іван Степанович, будучи педагогом, гос-

подарським керівником, завжди намагався організувати людей на добрі справи, допомагати їм словом і ділом, показував приклад сумлінного ставлення до дорученої справи.

Всі ці риси характеру властиві йому і зараз. Очолюючи первинну ветеранську організацію, І.С. Степанюк буває в сім'ях ветеранів, допомагає вирішувати їх проблеми, часто звертається за підтримкою до місцевих керівників. А ще він вболіває за те, щоб колишні фронтовики частіше зустрічалися з учнівською молоддю, вчили її любити Батьківщину, передавали їй свій багатий життєвий досвід.